

איש אחד, שמו מרדכי,

הציע לו מזאת לחדול,

"אדם יוצר לו את גובהו

רק אם הולך הוא וגדול.

אם תדע לזקוף קומה -

לא תזדקק לכל היתר!"

אך המן זאת לא שמע,

שהרי רצה הוא **כתר**.

הוא ראה כבר את אסתר, את -

המאורע שבו היכה:

נותנים שרביט לה ועטרת

לסימן שהיא מלכה.

אבל גם אז לא נעצר,

ואף שלא רודף כבוד הוא

נהיה ראש עיר, סגן שר,

בקבינט של כוש עד הודו.

מיד ימלוך מסין עד צור,

מרומא עד כפר נטר,

ורק אז הוא יעצור -

כשאת ראשו יגביה **כתר**.

וכשנדמה שהנה בא

זמן להגשים חלום ישן,

ליזום תהלוכה שבה

ירכב עם כתר בשושן

כל היוזמה שלו הלכה:

הוא שהרכיב את שנוא נפשו,

בתו חשבה - הוא מרדכי,

שפכה דלי ספונג'ה על ראשו.

כשחזר המן, ראה

מולו בראי מראה מפליא:

קומתו סוף סוף גבהה,

הן על ראשו נישא הדלי!

וקצת לפני שמעלים

אותו על עץ נישא כבדוש

הספיק לומר כמה מילים,

עמן מהחיים יפרוש:

אם **כתר** הוא נושא או דלי,

בסוף יהיה הוא חפוי ראש.

סיקו להסבר ואשיכו

ואשר נתן כתר מלכות

בראשו

[מחווה לנתן אלתרמן, במלאת 50 שנה למחזמר

"אסתר המלכה"]

פורים שמח!

חיים ואסתר,

נאה, אסתר וקין

אקסטין

האותיות
הקטנות.

הכל התחיל בכיתה ו'
 במסיבה של תחפוזות,
 המן, תלמיד נמוך, חשב -
 ולא ידע מה לעשות.
 הנה כבר הצלח נכנס,
 כולח באיח להצטלח,
 והוא הרי כזה ננס,
 ודאי יוסתר וייעלח.
 מי יעלהו מלמטה?
 מי יפדנו מן המצר?
 אך הנה חברו אדמתא
 מחופש לנבוכדנצר.
 חיש המן שולח יד,
 גונב לו את כתרו בסתר
 והנה אינו גמד,
 רואיח אותו - בזכות הכתר.

מאז בחלומו דבק הוא,
 זה מה שאותו הוביל,
 גח כשהתייצב בבקו"ח
 והורידו לו פרופיל,
 כשבאודישניח לסרט
 לתפקיד גוליית נפסל
 וכשהועף מהנבחרת
 של שושן בכדורסל.
 כל הזמן הרגיש חזק:
 ברדיו על גלי האתר
 עוד יודיעו במבזק
 שהמן זכה בכתר.

כשהמן יצא לדייט
 עח בחורה גבוהת קומה
 רצתה היא בית - אמפייר-סטייט,
 כל עץ בו - חמישיח אמה.
 היא אותו רצתה לזרוק,
 והוא בבכי הבטיח חרש:
 אנא, תסתכלי רחוק,
 עוד אהיה גבוה, זרש!
 גח אח בין ראשי ובין -
 ראשך מפריד עתה כמטר
 יוח יבוא ונשתווה,
 על ראשי עוד יהיה כתר.

קיבל מינוי, השיג קידוח,
 אבל אותו לץ מהולל
 זה שצוחק לו בסיוח,
 ש"השגחה" שמו או "גורל"
 תמיד טירפד לו כל הישג,
 אך הוא: "טומורו וויל גי בקטר"
 עוד אגבה ואשגשג,
 עוד אשיג לי את הכתר.